

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen Mgr. Dr. Petrem Skalkou, advokátem se sídlem Olomoucká 2613/4, 796 01 Prostějov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9283/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/714/2012/9S-OLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 12. 2012, č. j. MSPV-UM/9283/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/714/2012/9S-OLK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14.066 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Dr. Petra Skalky, advokáta se sídlem Olomoucká 2613/4, 796 01 Prostějov, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím MPSV ze dne 20. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9283/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/714/2012/9S-OLK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí

Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 1. 8. 2012, č. j. 8870/2012/PRO (dále jen „správní orgán I. stupně“) potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2012 bylo rozhodnuto odejmout účastníku řízení příspěvek na péči ode dne 1. 7. 2012.

Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2013, č. j. 22 A 36/2013-40 byla žaloba zamítnuta a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost, rozsudkem NSS ze dne 8. 11. 2013, č. j. 4 Ads 82/2013-54 byl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2013 zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu se řízení vrátilo do stádia po napadení žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem a vytýkané vady řízení odstranil.

Žalobce v žalobě doručené dne 21. 1. 2013 Krajskému soudu v Ostravě a následně usnesením ze dne 19. 4. 2013, č. j. 73 Ad 2/2013-28 postoupené Krajskému soudu v Brně namítá, že napadeným rozhodnutím není naplněno ust. § 68 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán se nevypořádal se žalobcem vznesenými námitkami a výsledky místního šetření. Žalobce uvádí, že v textu napadeného rozhodnutí není uvedeno, proč posudková komise MPSV ČR (dále jen „PK MPSV“) považuje výsledky tohoto sociálního šetření za liché a opírá se jen o předchozí rozhodnutí Úřadu práce a o jeho závazné stanovisko. Tento postup žalovaného má podle názoru žalobce za následek, že byl zcela opomenut jeden ze základních důkazních prostředků, který popisuje jeho schopnosti zvládat úkony základních životních potřeb v přirozeném sociálním prostředí, a tímto nenaplnění ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, a to proto, že závěr žalovaného vychází ze subjektivního názoru členů PK MPSV, který nekoresponduje se současným zdravotním stavem a předloženou odbornou lékařskou dokumentací. Žalobce namítá, že posudková komise tendenčně a účelově zvolila jen jednu ze stránek schopností žalobce (mentální schopnosti), aniž by se zabývala dopadem jeho nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat úkony základních životních potřeb. Žalobce dále namítá, že z posudkových závěrů není patrné, o které konkrétní podklady se opírají závěry týkající se jednotlivých základních životních potřeb. Závěry posudkové komise žalobce považuje za zcela rozporné s odbornými lékařskými nálezy, které předložil v rámci jednání. Konečně žalobce poukazuje na skutečnost, že PK MPSV se svým posudku zabývá pouze třemi základními životními potřebami, aniž by vysvětlovala, proč tyto další úkony považuje za zvládnuté. Tím podle názoru žalobce došlo k porušení ust. § 2 odst. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kde se hovoří o hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Žalobce dále namítá, že posudková komise nepostupovala správně při zhodnocení schopností žalobce zvládat úkony základních životních potřeb. Žalobce má za to, že z odborných lékařských nálezů vyplývá, že žalobce trpí ortopedickými a neurologickými obtížemi, které vyžadují dohled a pomoc při zvládání úkonů základních životních potřeb (stravování, oblékání a obouvání, osobní hygiena).

Žalobce poukazuje na výsledky posouzení stupně závislosti platného do 31. 3. 2012, kde posudkový lékař dospěl k závěru, že žalobce potřebuje pomoc při úkonech v bodech b), e), (podávání a servírování stravy, koupání nebo sprchování, obouvání – zouvání), které jsou nadále platné i při změně hodnocení k 1. 1. 2012 [v bodech d), e) f)]. Žalobce namítá, že po celou dobu od úrazu do 31. 3. 2012 byl dle posudkového lékaře osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni a od 1. 7. 2012 je z nenadání osobou, která nepotřebuje pomoc jiné osoby v bodech stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena. Žalobce namítá, že uvedené úkony jako nezvládnuté označil i v rámci místního šetření, přičemž ze strany oprávněné úřední osoby nebyly vzneseny žádné námitky. Navíc žalobce poukazuje na posudek o zdravotním stavu č. j. LPS/2010/964-PV_CSSZ, který prokazuje negativní vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce na schopnost zvládnout výše uvedené základní životní potřeby. Vzhledem k tomu, že se zdravotní stav žalobce nezlepšil, což potvrzuje i aktuální lékařská odborná dokumentace, žalobci není zřejmé, jak je možné, že PK MPSV nově dochází k závěrům, které tento posudek zpochybňují.

Žalobce je přesvědčen, že ze strany PK MPSV při posuzování míry závislosti nebyly vzaty v úvahu činnosti tvořící obsah jednotlivých úkonů, ani dodržena kritéria pro posuzování míry závislosti. Jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce potřebuje každodenní pomoc nebo dohled minimálně při 3 úkonech základních životních potřeb, měl by být v jeho případě stanoven stupeň závislosti.

Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 14. 2. 2013 k námitce, že bylo porušeno ust. § 68 odst. 3 správního řádu, uvádí, že výsledek sociálního šetření slouží jako jeden z podkladů, ze kterých posudková komise vychází při posouzení zdravotního stavu a žalovaný při svém rozhodování. Žalovaný konstatuje, že posuzování zdravotního stavu žalobce a následné stanovení stupně závislosti je plně v kompetenci PK MPSV. Žalovaný rovněž uvádí, že PK MPSV posoudila zdravotní stav žalobce na základě kompletní lékařské dokumentace s tím, že posudkoví lékaři vycházeli z aktuálního zdravotního stavu žalobce a z objektivně zjištěných posudkově významných skutečností. Žalovaný považuje posudek PK MPSV za vnitřně bezrozporný a stanovisko PK MPSV za objektivní, a to s ohledem na aktuální a kompletní podkladovou dokumentaci a skutečnost, že žalobce byl jednání komise přítomen. Žalovaný uvádí, že ve správním řízení byly zhodnoceny provedené důkazy, a dospěl k názoru, že posudek PK MPSV je úplný a přesvědčivý. Žalovaný je kompetentní zhodnotit, zda je posudek vnitřně bezrozporný, avšak nehodnotí konkrétní aplikaci posudkových kritérií, kterou zvolí posudkoví lékaři. Žalovaný uvádí, že v rámci vypořádání námitek se vypořádal se zvládáním základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena. Podle žalovaného tedy neobstojí žalobní námitka, že se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem a s výsledky sociálního šetření. Žalovaný dále uvádí, že z posudku PK MPSV nevyplývá, že by posudková komise považovala výsledky sociálního šetření za liché a opírala se jen o rozhodnutí úřadu práce a jeho závazné stanovisko, když PK MPSV vzala závěry sociálního šetření na vědomí a s uváděnými základními životními potřebami se vyrovnala v rámci posudkového zhodnocení.

K námitce rozporu posouzením stupně závislosti a závěrů doložených lékařských vyšetření žalovaný konstatuje, že zprávy odborných lékařů prokazují skutkový stav věci, resp.

aktuální celkový zdravotní stav žalobce, posudek PK MPSV pak prokazuje stav právní, tedy hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobce aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti účastníka řízení. Konkrétní zdravotní postižení podle žalovaného automaticky neznamená, že osoba nezvládá určitou základní životní potřebu.

Dle žalovaného nelze přisvědčit námitce, že PK MPSV se zabývala pouze zvládáním tří základních životních potřeb. PK MPSV se v posudku zabývala zvládáním všech základních životních potřeb – vyjádřila své stanovisko ke zvládání základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, základní životní potřeby osobní aktivity a péče o domácnost byly uznány jako nezvládané. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval pouze nezvládáním základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena, neboť nezvládání těchto základních životních potřeb žalobce v odvolání namítal.

Na základě posouzení všech shromážděných podkladů považuje žalovaný za prokázané, že žalobce není osobou, která je považována za závislou na pomoci jiné osoby. Žalovaný je přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce pobíral příspěvek na péči odpovídající I. stupni (lehká závislost). Z důvodu ukončení platnosti posudku, dne 31. 3. 2012 správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 4. 4. 2012 zahájil z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Dne 6. 4. 2012 bylo provedeno sociální šetření pracovníci správního orgánu prvního stupně, při kterém byla zjišťována schopnost samostatného života žalobce v přirozeném sociálním prostředí. Následně na základě žádosti správního orgánu prvního stupně bylo provedeno posouzení stupně závislosti Okresní správou sociálního zabezpečení Prostějov s výsledkem, že žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při dvou základních životních potřebách (osobní aktivity a péče o domácnost), a proto není osobou, která se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Správní orgán prvního stupně vydal dne 1. 8. 2012 v návaznosti na výsledek posouzení stupně závislosti rozhodnutí č. j. 8870/2012/PRO, kterým rozhodl o odnětí příspěvku na péči žalobci ode dne 1. 7. 2012. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení byl na žádost žalovaného na základě projednání, jež se konalo za přítomnosti žalobce, dne 13. 12. 2012 vypracován posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, detašované pracoviště v Brně (dále jen PK MPSV), dle něhož žalobce není z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen zvládat 2 základní životní potřeby (osobní aktivity, péče o domácnost) a nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby. Z těchto důvodů se žalobce považuje za osobu nezávislou na péči jiné osoby. Dne 20. 12. 2012 se žalobce osobně dostavil k žalovanému za účelem vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Do protokolu o ústním jednání žalobce uvedl, že není schopen samostatně přenést stravu ke stolu, sám se obout a dostat se do vany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9283/12/9S-OLK bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Dne 13. 3. 2013 se před Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci konalo ústní jednání za přítomnosti žalobce a nepřítomnosti žalovaného. Žalobce uvedl, že na žalobě trvá, přičemž setrval na své argumentaci vyjádřené již v podané žalobě. Žalobce opakovaně

odkázal na posudek OSSZ Prostějov, podle kterého u sporných úkonů, které jsou popsány i v nové právní úpravě, žalobce potřeboval pomoc. Žalobce namítá, že jeho zdravotní stav se od úrazu nezlepšil, naopak se zhoršil, bere silnější léky, opiáty, antidepresiva. Žalobce uvádí, že nerozumí tomu, jak byl adaptován, naopak namítá, že nevleze do vany, nepřipraví si jídlo. Žalobce dále namítá, že není pravda, že nebylo prokázáno těžké postižení pohybového ústrojí, uvádí, že mu bylo posudkovými lékaři sděleno, že protéza je nevyhovující a že žalobce má postižená kolena a kyčle, ale v písemném posudku posudkový lékař problémy s pohybovým ústrojím bagatelizoval. Žalobce předvedl soudu, že pahýl nohy ani protézu nelze ohnout, a že se nedostane k botě. Rovněž namítá, že bez protézy si s nutností dvou berlí nepřinese jídlo.

S přihlédnutím k tomu, že žalobce měl možnost se během tohoto ústního jednání před Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci v dostatečné míře vyjádřit ke všem rozhodným skutečnostem, zdejší soud již nepovažoval za nutné poté, co byl spis usnesením ze dne 19. 4. 2013, č. j. 73 Ad 2/2013-28 postoupen Krajskému soudu v Brně, ve věci nařizovat další ústní jednání, neboť by se jednalo v podstatě o duplicitní výpověď žalobce, k předmětu řízení by tedy nebyly sděleny nové skutečnosti.

Krajský soud v Brně dle pokynů Nejvyššího správního soudu provedl následující úkony:

Dne 22. 5. 2014 se konalo soudní jednání, k němuž se žalovaný řádně omluvil dne 21. 5. 2014, souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. V rámci dokazování dle § 77 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) byl proveden důkaz navržený žalobcem sice znaleckým posudkem vypracovaným MUDr. Vítězslavem Lorencem, soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví posudkového lékařství ze dne 9. 5. 2013, a to tak, že jeho podstatná část byla při jednání přečtena [§ 64 s.ř.s. a § 129 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“)]. K vypracování posudku byla použita kompletní dokumentace praktického lékaře, dokumentace doložená posuzovaným (rozhodnutí ÚP v Olomouci o odejmutí příspěvku na péči ze dne 1. 8. 2012, přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2012, výsledek posouzení stupně závislosti OSSZ Prostějov ze dne 15. 3. 2010, rozhodnutí ÚP v Olomouci přiznat příspěvek na mobilitu ze dne 24. 4. 2013). Součástí dokumentace dále byl i znalecký posudek MUDr. Jaromíra Hrabovského z odvětví chirurgie – úrazová chirurgie ze dne 16. 4. 2000 a znalecký posudek MUDr. Jiřího Tábořského, neurologie ze dne 5. 5. 2012. Dne 23. 4. 2013 bylo provedeno vlastní vyšetření posuzovaného a na základě zjištěných skutečností bylo prokázáno, že posuzovaný dne 23. 5. 1997 jako jezdec na kole utrpěl kolizi s motorkou. Důsledkem úrazu byla amputace levé dolní končetiny v bérce. Od úrazu má s postiženou levou dolní končetinou trvalé obtíže. Od zhotovení protézy se tvoří stálé otlaky, z tohoto důvodu protézu převážně nenosí, bere si ji jen v nutných případech a je schopen ujít jen krátké vzdálenosti. Obvykle se pohybuje s pomocí dvou francouzských berlí, což ale mu působí bolesti krční páteře a ramen. Právě rameno je navíc po úrazu špatné, bolí a má omezený pohyb. Asi dva roky má mechanický invalidní vozík. V menší míře udává též bolesti levé kyčle. Na levé dolní končetině v oblasti nohy je přítomno ochrnutí, které rovněž omezuje schopnost chůze. V dokumentaci lze zaznamenat progresi artrózy u postižených kloubů, rozvoj degenerativních změn na páteři, reaktivní depresivní symptomatologii přechodně i těžkého stupně v závislosti na zdravotním stavu, problémy s užíváním protézy, otlaky na pahýlu amputované levé dolní končetiny, bolesti kyčlí, neuropatické a fantomové bolesti ve zbytku levé dolní končetiny, pro které je léčen na ambulanci bolesti i opiáty. V levé kyčli došlo ke zlepšení rozsahu flexe (zohnutí) na téměř 90 stupňů, v ostatních rovinách je ale pohyb podstatným způsobem omezen. Přetrvává

částečné omezení hybnosti v pravém rameni. Nadále trvá těžké omezení flexe (ohýbání) v levém koleni na cca 30 až 35 stupňů. Došlo k částečnému zlepšení ochrnutí pravé nohy, ale přetrvávající postižení je nadále významné a komplikuje běžnou chůzi. V levé dolní končetině se též objevuje dysestézie, tedy nepříjemné vjemy charakteru protékajícího horka, trnutí, apod. Vyskytují se bolesti bederní páteře a bolesti ramena a krční páteře, zejména v souvislosti s přetěžováním daných oblastí v důsledku používání berlí.

Na základě posudkového zhodnocení zjištěných skutečností je posuzovaný podstatně omezen v celkové mobilitě a v mnoha fyzických úkonech odvislých od vertikální polohy těla. Převážně se pohybuje s pomocí dvou francouzských berlí či s pomocí mechanického invalidního vozíku. Chůzi je tedy třeba hodnotit jako chůzi s použitím jedné částečně postižené dolní končetiny a dvou francouzských berlí při problémech s ramenem a krční páteří. Takto není schopen v přijatelném standardu a v mnoha případech vůbec není schopen překonat vzdálenost 200 metrů či zdolat jedno patro. Úkony mobility nelze hodnotit v obvyklém prostředí, kde se posuzovaný převážně zdržuje, a kde je možnost toto prostředí vybavit různými kompenzačními pomůckami. Při chůzi nad 200 metrů je třeba provádět přestávky, ovšem při kterých nestačí se pouze v chůzi zastavit, ale je třeba celkový odpočinek sezením, což obvykle v běžném venkovním prostředí není možné. Z uvedeného vyplývá, že posuzovaný nezvládne základní životní potřebu mobilitu. Nezvládá dále životní potřebu – osobní aktivity, kdy zcela jasně není schopen vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí a zcela jistě nezvládá některé úkony péče o domácnost. Jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, roky trvající, s pozvolnou progresí a předpokladem dalšího postupného zhoršování.

Žalobce při jednání dne 22. 5. 2014 vyjádřil své stanovisko k posuzované věci a k provedenému důkazu. Byť s posudkem MUDr. Vítězslava Lorence se ztotožnil, upřesnil, že v oblasti oblékání a obouvání je částečně závislý na pomoci druhé osoby, jeho matky, která mu pomáhá v nazouvání, případně šněrování obuvi. Rovněž potřebuje částečnou pomoc při oblékání, sice v tom směru, že potřebuje přinést věci k oblečení. Vzhledem k funkčnosti levé horní končetiny, si vlastní oblékání pak zajistí sám. Souhlasil s posudkovým závěrem znalce, sice, že v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho funkčního dopadu na schopnost zvládat základní životní potřeby, není schopen zvládat tři základní životní potřeby, tj. osobní aktivitu, péči o domácnost a mobilitu.

Na základě doplnění dokazování znaleckým posudkem MUDr. Vítězslava Lorence navrhl právní zástupce žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, které pokládal za nesprávné, neboť jak vyplývá i z vyjádření znalce odejmutí příspěvku na péči bylo posudkovým omylem. U žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s pozvolnou progresí a předpokladem dalšího postupného zhoršování.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách.

Na základě doplnění důkazního řízení opomenutým důkazem, tj. důkazem žalobcem řádně navrženým – znaleckým posudkem znalce MUDr. Vítězslava Lorence dospěl soud po nové úvaze a s ohledem na vyjádření Nejvyššího správního soudu k závěru, že v projednávané věci bylo řádně prokázáno, že žalobce vyžaduje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc jiné fyzické osoby mimo dvou základních životních potřeb (osobní aktivity, péči o domácnost) stanovených již v posudku OSSZ Prostějov ze dne 15. 6. 2012 a posudku PK MPSV ČR v Brně ze dne 13. 12. 2012 i pomoc v oblasti mobility, při níž je značně omezen, stejně tak i v mnoha fyzických úkonech odvislých od vertikální polohy těla. Byť se pohybuje s pomocí dvou francouzských berlí či s pomocí mechanického invalidního vozíku, je třeba chůzi hodnotit jako chůzi s použitím jedné částečně postižené dolní končetiny a dvou francouzských berlí při problémech s ramenem a krční páteří. Bylo potvrzeno, že takto není schopen v přijatelném standardu a v mnoha případech vůbec překonat vzdálenost 200 metrů či zdolat jedno patro. Na základě uvedených kritérií dospěl soud k závěru, že u posuzovaného v souladu s přílohou č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. („vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby“) splňuje i nadále podmínky nároku na příspěvek na péči (§ 7 zákona o sociálních službách). Jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby, jsou u něho i nadále splněny podmínky dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách, to znamená, že se jedná o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Vzhledem k tomu, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, roky trvající, naopak s pozvolnou progresí, soud se přiklonil k posudkovému závěru jmenovaného znalce, že stupeň I (lehká závislost) trval nepřetržitě, tj. byl stanoven dnem jeho odejmutí 1. 7. 2012 (viz rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 1. 8. 2012, č. j. 8870/2012/PRO).

Soud proto, po doplnění řízení v rozsahu výše uvedenému, uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou chybného posouzení právní otázky, napadené rozhodnutí bylo proto zrušeno dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů vzhledem k výsledku doplněného důkazního řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci samé byl úspěšný, soud mu přiznal následující náhradu nákladů řízení: cestovní výdaje za cestu k soudnímu znalci MUDr. V. Lorencovi dne 23. 4. 2013 z Prostějova do Brna a zpět, tj. 126 km, k soudnímu jednání dne 22. 5. 2014 stejná trasa a zpět, tj. 127 km (fotokopie technického průkazu připojena, spotřeba 7,9 l/100 km, pohonná hmota Natural 95, 11 = 37,50 Kč), tj. 750 Kč, zdokladované poštovné 97, Kč, vyúčtování znaleckého posudku MUDr. V. Lorence ze dne 29. 4. 2013 v částce 8.000 Kč, telekomunikační poplatek za telefonní rozhovor s KS v Brně dne 12. 8. 2013 v částce 164 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 9.011 Kč. Žalobce požadoval proplacení i dalšího jízdného, které mu vzniklo v rámci správního řízení. Ve smyslu § 79 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je však soud přiznat nemohl. Rovněž tak postupoval i ve věci

doplatku za příspěvek za dobu od 1. 7. 2012 – 31. 5. 2014, neboť částka za uvedené období bude stanovena žalovaným v nově vydaném rozhodnutí.

Právnímu zástupci žalobci bylo přiznána odměna včetně hotových výdajů za 3 úkony právní služby - převzetí zastoupení a právní porada s klientem, písemné podání kasační stížnosti, účast při soudním jednání dne 22. 5. 2014 po 1.000 Kč (§ 7, bod 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění), 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky), náhrada za promeškaný čas k jednání u Krajského soudu v Brně dne 22. 5. 2014, celkem 4 započaté půlhodiny po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 citované vyhlášky), cestovní výdaje za jízdu ke Krajskému soudu v Brně a zpět dne 22. 5. 2014, 2x 65 km, pohonná hmota – nafta motorová, spotřeba 6.8/5.1/5.7l na 100 km, náhrada za 12 km jízdy = 3.70 Kč, vyhlášková cena motorové nafty za 1 l = 36 Kč, celkem 755 Kč. Celková částka činí 5.055 Kč. Žalovaný je tak povinen vzniklé náklady řízení žalobci a jeho právního zástupce v celkové výši 14.066 Kč uhradit do 30 dnů od právní moci rozsudku, na účet právního zástupce č. 153582160/0300, neboť takovou lhůtu soud pokládal za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová